

BİNBİR ROMAN

Sayı: 45 — 25 Kuruş

23 - Mart - Çarşamba - 1949

RUHEN ÇOK SARSILMIŞ O-LUP, RAYMOND HALA SEVEN KLARA EGLE İLE GİTMEYİ KABUL EDER.

PEKİ SENİNLE GE-LİYORUM. BU BELKİ ACIKLI FAKAT LÜZÜMLÜ BİR İZAH OLACAK

HAYDI ÖYLE İSE VAKIT KAYBETMİYELİM. HERİKİ NİZİN SA-ADETİ BAHİS-NEVZU-DUR.

OTELE VARINCA EGLE, KLARAYI DİĞER SALON-DAN BİR PERDE İLE AYRIL-MIS OLAN BİR SALONA ALIR.

KALBİM YERİNDEN FIRLAYACAKMIŞ GİBİ ÇARPIYOR.

BURADA DUR. RAYMONDU ÇAĞIRAYIM.

ÇIRPINAN KALPLER

ACABA RAYMOND KİMLİNLE KONU-SUYOR.

BU BİR KADIN SESİ.

KLARA GİDELİM! RAY-MONDUN BURADA...

HAYIR. BİL-MEM LA-ZİM!...

EVLÄDİMİN NE-REDE OLDUĞU-NU BANA SÖY-LİYE CEKSİN.

BUNU ASLÂ ÖĞRENEMİYE-CEKSİN.

EGLE. HAYRET ETMİŞ GİBİ PERDENİN Ö-NÜNDE DÜ-RALAR. RAY-MONDUN SE-Sİ SERT VE KIZGINDIR.

KLARA, ARALIK-TAN ARKA-SI DÖNÜK OLAN RAYMOND, İLE HIÇ KIRARAK AĞLAYAN GÜZEL BİR KADIN GÖRÜR

KLARA KENDİ NE HAKIM OL-MAYARAK PER-DEYİ ARALAR. EGLE BUNA MANİ OL-MAK İS-TER.

SAYFAYI ÇEVİRİN

FANI İSTERİK BİR HALLE EL-
LERİNİ OĞUŞTURUR. BU SI-
RADA RAYMOND CÜZDANINI
ÇIKARIR.

YALVARIRIM RAYMOND!
BİR ANANIN EVLADINI
GÖRMEK HAKKI-
DIR.

15
30

SENİN BU GÖZ YAŞLA-
RINI İYİ BİLİRİM BEN.
BUNLARLA BENİ MÜ-
TESSİR EDENES-
SİN. HAYATIM-
DAN ÇEKİL-
NEK İÇİN NE İS-
TERSİN.

FANI İSYANKÂR BİR TAVIRLA AYAGA KALKAR.

O, SENİN TAŞ YÜRE-
ĞİN BİR GÜN
PARÇALANACAK.
BU KADAR
KADIN YÜREK-
Lİ ADAM SAN-
LI ADAM SAN
BUNA SEBEB
SENSİN.

DAHAFAZLA DİNLEMİYEN KLARA ÇANTA-
SINI ALIR.

KÂFİ BUHADİSE BİLDİK-
LERİMİ TEYİD ETMİŞ
OLDU.

RAYMONDUN, BU
GENÇLİK GÜNAHINI
NEDEN AFFETMEK
İSTEMİYOR-
SUN?

ÇÜNKÜ BANA YALAN SÖYLE-
Dİ. ARAMIZDA BİR ÇO-
CUKLA BİR KADIN VAR.

SENİN İÇİN
NE YAPMAMI
İSTERSİN?

EGLE KLARAYI ÖPMEK İSTER. FAKAT
O BİR JESTLE BUNA MANİ OLUR.

45

ARTIK BENİM İÇİN YAPA-
BİLECEĞİN HİÇ BİR ŞEY
KALMADI. YAPACAGIN
YEGÂNE ŞEY BENİ
UNUTMAKTIR.

KLARA ÇIKIP GITTİKTEN SONRA EGLE DERİN
BİR NEFES ALIP FERAHLAR. ARTIK KLARAYI
BERTARAF ETMİŞTİR. FANI GITTİKTEN SON-
RA İÇERİ GİRER.

SABAHLEYİN BİR YERE
GİTTİNMI RAYMOND?

EYET, PRENS YUSUF
HAKKINDA BİRAZ
MALLUMAT TOPLADIM.
HERKES CHIARA İS-
MINDE BİR ECNEBİ
KADINLA BERABER
YAŞADIGINI VE YA-
KINDA EVLENECEK-
LERİNİ SÖYLÜYOR...

ARKASI VAR

Binbaşı Hartigan: — Yok canım, diye cevap verdi. Son kozunu da oynadı ama sen herifin blöfünü meydana çıkardın. — Yok, yok, öyle deme. Bir kere burada vazife ile bulunduğum muhakak. Sonra, şimdiye kadar duyduklarıma göre bu çeşit adamlar, ize rasladılar mı bırakmak nedir bilmezlermiş. Ben size zaten Nev York'ta da söylemişim. Bu, bir yarıştır azizim, Mesele hangimizin Ceymis Feyne daha evvel ulaşacağıdır. Bakalım ya onlar kazanacak, yahut da biz.

İki arkadaş, konuşa konuşa pansiyon binasının etrafını çeviren yolda yürüyorlar ve tepelerindeki ağaçlardan sızır sızır yağmur damlıyordu. Dallas, birdenbire sordu:

— Baden-Badene nasıl döneceğiz? Senin otomobilin var mıydı?

Binbaşı bitkin bir halde arkadaşına baktı:

— Senin de yok muydu?

— Yook.. Ben taksiyle geldim. Sonra geri gönderdim arabayı..

Hartigan, Dallasa, buraya bisikletle nasıl geldiğini anlattı. İngiliz:

— Şehirden hiç değilse yedi kilometre mesafede olmalıyız, dedi. Ne yapalım? Eğer kuvvetin yerindeyse yayan gideceğiz.

Binbaşının, başına gelen işten bahsedilmesinden hoşlanmadığı aşikardı. Netekim, aksilenerek cevap verdi:

— Hiç bir şeyim yok. Ne sandın yani? Zaten yol da inmiştir.

Çam koruluğuna ulaştıkları vakit, binbaşının saatlerce evvel fundalığa bıraktığı bisikleti yine yerinde buldular ve yedeğe alarak yürümeye başladılar. Yağmur durmadan yağıyordu. Dallas, pardesüsünün yakasını kaldırdı ve bir zaman, hiçbir şey konuşmadan yol aldılar. Hartigan, birden sordu:

— Yoksa seni üzen bir şey mi var?

— Hayır, kendi kendime soruyordum; acaba bu akşam Salzburga giden bir tren bulabilecek miyiz diye?

Hartigan, hafifçe öksürdü:

— Daha olmazsa tayyare ile gideriz.

— Bu saatte tayyare ne gezer? Aklını şaşırdın sen galiba. Gece yarısı, tayyare servisi olur mu?

— Ya ben sana Patrisya Feynin tayyaresiyle beraber Baden-Badene gelmiş olduğunu söylersem.

Ve binbaşı kendi kendine söyledi:

— Nihayet herşeyi itiraf ettim.

Karanlıkta arkadaşının yüzünü göremiyordu. Fakat hiddetinden bomba gibi patlayacağını hissetti. Halbuki Dallas hiddet yerine âdeta sevinç içinde söylendi:

— Sahi mi söylüyorsun?

Hartigan cevap verdi:

— Helbette, zaten beni de buraya o getirdi. Bir kere çok çabuk geldik. Sonra da onun bu teklifini reddederek kendisini kızdırmak istemedim.

İngiliz, pek keyifliydi.

— Şansımız varmış! dedi. Bartels otomobille gidiyor. Bizden çok önce yola çıkmış olduğu halde Fridel köşküne ondan önce varabilirsiniz. Epeydir tayyareye binmedim. Son uçuşum Kanadada olmuştu. Ama mükemmel pilotluk yapacağımın eminim.

Arkadaşı söylendi:

— Ne lüzumu var, Patrisya da pekâlâ kullanıyor. Tayyareye binerek, makineyi o kullanır. Sana fırsat vermez.

— Belki mükemmel tayyarecidir ama, onu götürecek kim? Zaten kabahat sende. Haydi tayyaresinin burada olması işimize yaradı diyelim; lâkin sen yine onun buralara gelmesine müsaade etmiyecektin. Azizim Hartigan, sen Aksak Bacağın ne mal olduğunu bilmiyorsun. Biz burada bir harple karşı karşıyayız. Böyle bir maceraya Mis Feyni de sürüklemek deliliktir.

4

Yazan Valentin Williams

Türkçesi: C. Cahit Cem

Büyük ve Heyecanlı Casus Romanı: 27

— Pekâlâ canım, sen onu yola getir iste.

— Tabii yola getireceğim. Hangi otele indi?

— Ekselsyor oteline.

— Hemen oraya gidelim öyleyse. Hartigan birdenbire:

— Arkamızda birileri var! dedi.

İki arkadaş durup arkalarına baktılar. Fakat yağmurun sesinden, yaprakların hışırtısından başka bir şey duyulmuyordu. Tekrar yola koyulurlarken Dallas:

— Kendi adımlarımızın aksi sadasını duyduk galiba.. diye söylendi.

Caddeye gelikleri vakit bir taksi bulacaklarını ummuşlardı ama yol üstünde iki kamyonun başka bir şeye raslamayınca Dallas âdeta sinirlendi. Gittikçe hızlanıyordu ve

yare meydanına gideceğiz, anlıyoruz musun? Sonra kim bilir, belki de sen Şlemer oteline gidince beklenmedik birileriyle karşılaşsın.

— İyi ama bavulum odada.

— İçinde milyon yok ya!

Az kalsın kavga edeceklerdi. İliklerine kadar ıslanmış, soğuk ciğerlerine işlemiş, üstelik açlık da midelerini kazımaya başlamıştı. Hartigan, baktı ki, olacak gibi değil, bisikleti bir dereye attı ve birlikte yollarına devam ettiler.

Böylece bir kelime bile konuşmadan Ekselsyor otelinin ışıklarını görünceye kadar yürüdüler. Tam Dallas, otelin kapısına doğruluyordu, ki birdenbire Hartiganın seslenmesi üzerine durdu. Döndü ve arkadaşının gayet lüks bir otomobile bakmakta olduğunu gördü. Binbaşı:

Hartigan birdenbire: « Arkamızda birileri var galiba!.. » dedi

arkasından bisikletini sürükliye sürükliye zorbelâ yetişen binbaşı nihayet protesto etti. Dallas sabırsızlandı:

— Canım bu lenduhayı ne sürüklüyorsun peşinden?

— Sahibine vermek istiyorm da. Arkadaşı durdu:

— Böyle şeylerle uğraşmaya vakitimiz mi var Allah aşkına?

— Allah Allah.. Ben, sen yürüyorsun diye böyle geliyorum. İstersen bisiklete bineyim, seni otelin önünde bekliyeyim.

— Çocukluğumu hatırladın galiba. Bırak şu oyuncakları şimdi. Hemen Mis Feyni bulup, dosdoğru tay-

— Bu Patrisyanın otomobili, dedi. Paristen getirtmişti. Baksana yola çıkmaya hazır bir halde duruyor burada. Hattâ üzerine Alman plâkası bile koymuşlar. Zaten Mis Feynin, Rusyadan başka bütün memleketlerin hudutlarından otomobilini geçirebilecek triptik vesikalaları var elinde ya.. Bana da göstermişti.

Dallas:

— Mükemmel, dedi. Bizi tayyare meydanına götürdükten sonra kendisi de otomobille Parise döner.

Hartigan cevap olarak:

— Sen de bu kıızı hiç tanı mıyorsun ya! diye söylendi.

Fakat Dallas bu sözü duyamamış, otele dalmıştı.

Otel kâtibine uğradıktan sonra asansöre doğruluyordu ki, binbaşı da yetişti.

— Geldiğini haber verdirttin mi? diye sordu.

— Canım bu çeşit resmiyete vakitimiz mi var şimdi

Patrisyanın dairesinin kapısını yaşlı bir kadın açtı. Dallas acele sordu:

— Mis Feyn burada mı?

Kadın, âdeta asabi:

— Daha dönmedi! dedi.

Hartigan da ilerliyerek söze karıştı:

— Nereye gittiğini söyledi miydi size Misis Evans?

Hizmetçi, binbaşıya sert bir bakışla baktı.

— Sizin bilmeniz lâzımdı bayım.. Sizi bulmaya gittiydi.

Gayet sert konuşuyor ve kızmış görünüyordu.

Hartigan:

— Beni mi bulmaya gitti? dedi. Nerede bulacaktı beni?

Kadın, gittikçe hiddeti artarak:

— Adam gönderip aldirttınız kendisini ya.. dedi. Bana öyle söyledi.

— Saat kaçtı o zaman?

— Öğle üstü beş vardı sanırım.

Hartigan Dallasa döndü:

— Gayet garip!

Bu sefer Dallas, kadına sordu:

— Bu dediğinizden emin misiniz?

Kadının hiddeti son haddine varmıştı.

— Helbette eminim. Japonca konuşmadık ya kendisiyle, İngilizce konuştuk. Mis Feyn buraya geldiği zaman saat beşti. Her sevindiği vakit yaptığı gibi boynuma sarıldı ve bana: « Evanscığım, nihayet Cimmii bulduk! » dedi. Kardeşinden bahsediyordu. Sonra ilâve etti: « Binbaşı Hartigan bana adam göndermiş. » Sonra benden tayyaresinin kâğıtlarını, beresini ve paltosunu istedi.

Dallasın kaşları çatılmıştı.

— Tayyarenin kâğıtlarını ha.. diye tekrarlardı. Yoksa tayyare ile mi yola çıktı?

— Galiba öyle bayım. Çünkü otelin santralına, kendisine tayyare meydanını vermelerini söylemişti.

Binbaşı tekrar sordu:

— Tayyaresini hazırlamalarını da tenbih etti mi?

— Helbette binbaşı!

Hartigan hayret içinde kalmıştı.

— Pek şaşıtm bu işe! dedi. Peki ben onu nasıl çağırtmışım? Telefonla mı?

Kadın cevap verdi:

— Hayır, konuşuşuna bakılırsa siz onu almaya gelmişsiniz mânası çıkıyordu. Çünkü « Çabuk olun Evans, bay aşağıda, otomobilde beni bekliyor! » deyip duruyordu.

Hartiganın keyfi kaçışmıştı.

— Nasıl olur canım? Sizi burada bu sabah bıraktığımdanberi kendisini görmedim Misis Evans. Aklma kötü şeyler geliyor. Kendisini hemen bulmamız lâzım.

Fakat hizmetçi kadın hiç de meraklanmış görünmüyordu.

— Sözümlü dinlemek isterseniz telâşlanmayın baylar, dedi. Bizim bayan ne zaman tayyaresine binerse, bir daha ne vakit döneceği hiç belli olmaz. Eğer bana telefon numaranızı lütfederseniz, o geldiği vakit..

Dallas, birden kadının sözünü kesti.

— Peki, peki, Allahaismarladık!

Kapı, arkalarından kapanmıştı. Hartigan telâş içinde arkadaşına döndü.

— Saat dörtte zaten o bodruma kapanmıştım. Bu ne demek oluyor Dallas?

Dallas hiddet içinde homurdandı:

— Su demek oluyor ki, azlım, kıızı dakacırdılar. Mis Feyni bu maceraya karıştırmamak için yırtındım durdum. İşte neticesi bu oldu.

(Arkası 14 üncü sayfada)

Muavin Feliks, adliye dairesinden çıkarken komiser Tomson'a:

— Sen ne istersen del. dedi. Bu Bennet işine benim aklım yatmıyor vesselâm!.

Biraz önce şahit olarak bulundukları mahkemede Ben Bennet'i bir bankadan 50 bin dolar çalmak suçıyla 5 yıl hapse mahkûm ettirmişlerdi. Fakat hırsızın çaldığı 50 bin dolar bulunamamıştı. Bennet, parayı evindeki dolaba sakladığını, o gece evine bir hırsızın girdiğini ve 50 bin doları çalıp götürdüğünü söylüyordu. Zaten Bennet, daha polis tarafından yakalanmasına vakit kalmadan gibip kendi kendine karakola teslim olmuş, suçunu itiraf etmiş ve paranın kendi elinden de çalındığını, böylece haydan gelenin huya gittiğini anlatmıştı.

Komiserle muavin bir müddet yolda beraber yürüdüler. Sonra muavin özür dileyerek ayrılırken:

— Aklım, fikrim hep onda! dedi. Şu Bennet meselesine aklım yatmıyor... Ne ise, ben bu işle meşgul olmakta devam edeceğim.. Şimdilik Bennet'i beş yıl için emniyet altına aldık demektir. Hoşca kalın komiser!..

Feliks ayrıldıktan sonra yoluna devam eden komiser Tomson, içinden şöyle düşündü: "Bunda şaşılacak ve inanılmıyacak ne var anlamıyorum!. Herif banka kasasını soymuş. Parayı evine götürmüş. O gece tesadüfen veya tesadüfen değil de kasden onu da soymuşlar.. Bunlar, şimdiye kadar görülmemiş şeyler değildirki... Zaten böyle olmayıydı da Bennet, parayı bir yere saklamış bulunaydı, bulmaz mıydık?. Aramadığımız yer kalmadı. Herifi tanıması muhtemel sabıkalı, sabıkasız, kim varsa, hepsini sorguya çekip sıkıştırdık.. Gerçi Bennet, gelip polise kendi kendine teslim olmak suretiyle azami on yıl olan cezasını yarıya indirdi ve sadece beş yıl ağır hapis yedi ama bu işte zararlı çıkan yine kendisi değil mi?."

Komiser, gülümsüyerek başını salladı ve: "Bizim Feliks gayet evhamlı bir delikanlıdır vesselâm! dedi. Her dediği doğru olaydı, dünyada hayduttan başka bir şey bulunmaz olacaktı!."

Bu sırada polis müdürlüğüne de gelmiş bulunuyordu. Hafif adımlarla merdivenleri tırmanarak kendi odasına çıktı.

* * *

Beş sene sonra hapishane müdürünün odasında, zayıf, orta boylu bir adam duruyor, müdürle konuşuyordu. Bu adamın yaşı 35 sularındaydı.

Hapishane müdürü, daha yaşlı bir adamdı. Yazıhanesinde oturmuş, karşısındakine şöyle diyordu:

— İşte Bennet, beş yıl önce işlemiş olduğunuz suçun cezasını artık ödemiş bulunuyorsunuz.. Artık hayata yeniden ve cesaretle atılırsınız. Vakıta beş yıl az zaman degildir ama, siz de gençsiniz.. Henüz önünüzde uzun bir hayat var. Bu uzun hayattan iyi istifade ediniz kayıp paralardan behsedilse, her

seferinde böyle acı bir tebessümle gülümsemiş değil miydi?. Maamafih Bennet, hapishane müdürünün bu son nasihatlerini adetâ kısa kesmek ister gibi mühmel bir selâm çaktıktan sonra çekilip gitmekte gecikmemişti.

Müdür, adamın arkasından bir müddet düşünceli kaldı. Sonra birdenbire yerinden kalkarken kendi kendine mırıldandı: "Bu Bennet'de bir şey var ama nedir?. Şu beş sene zarfında sessiz sadasız, mükemmel mahbus oldu. Fakat ne zaman suçundan bahsedilse buz gibi kesilir, yanına yanaşılmaz bir adam oluverirdi. Sonra o soğuk soğuk gülüşü.. Bu adam ya oynattı, yahut da bir dalaveresi var.. Var ama nedir?."

Ve telefona yapışarak polis müdürlüğünü açıp aradan geçen müddet zarfında komiserliğe terfi etmiş olan Feliks'i aradı.

* * *

Zifiri karanlık bir geceydi. rüz-

BOŞUNA GEÇEN

5 YIL

Nakleden: C. C. Cem

ve bir daha buralara düşmeğe çalışınız.. İkinci bir suç işlerseniz, yiyeceğiniz ceza, bu seferki kadar hafif olmaz Bennet!. Bu sözler, kulagınızda küpe olsun!.

Cezasını bitiren mahkûm, bunları sükûnetle dinlemiş ve yüzünde garip, adetâ hainane bir tebessüm peyda olup tekrar sönmişti.. Tıpkı mahkeme sırasında olduğu gibi.. O zaman da ne vakit suçundan ve

gâr saçaklarda uğulduyor ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmur, her tarafı döğüyordu.

Ufak kasabanın çamurlu yollarında sırtında uzun bir pelerin, başında geniş kenarlı, sırlı sıklam bir şapka taşıyan bir adam belirdi. ayaklarında yüksek konçlu lâstik çizmeler vardı. Karşidan çarpan rüzgârın kendisini hayli tartaklamasına rağmen oldukça hızlı yürüyör-

Ve o zaman karşısına bakınca, bembeyaz bir hayaletin, gözlerinin önünde sallandığını gördü.

sondaki sıraya ulaşınca tekrar geri dönüp beşinci sıraya kadar geldi. Beşinci sıra hizasındaki mezarlara elektriğini tuta tuta ilerliyerek nihayet (21) numaralı mezarın önünde durdu.

Yüzünde tekrar çirkin bir tebessüm peyda olmuştu ve içinden "İşte Bennet, artık hayatın bütün zorluklarını ardında bıraktın! di-yordu. 50 bin doların bu kasaba mezarlığına saklanmış olabileceği kimin aklına gelebilirdi?."

Mezarın üstüne eğilmiş, pelerininin altından çekip çıkardığı ufak bir izci küreğiyle, sırlı sıklam toprağı küreklemeğe, mezarı kazmaya başlamıştı. Hem bütün hızıyla çalışıyor, hem de söyleniyordu:

— Diyelim ki polis beni tekrar aradı da üstümde bu paraları buldu. Bunların bankadan çalınmış paralar olduğunu kim isbat edebilir?. Zaten buralarda durucu değilim. Elli bin dolar, az para değildir. Gider, bir yerde bir meyhane açarım. Eğlenir keyfime bakarım!.

Bir yandan da boyuna kürek rek kürek toprak atıyordu. Fakat birdenbire irkilip durdu. İleriden kasabadan, kilisenin saati, gece yarısını çalmıştı.. Kendini toparladı:

— Şimdi sinirlerime hakim olmalıyım!. dedi. Paraları sakladığım demir sandık nerdeyse çıkacak!..

Yağmur hâlâ bütün şiddetiyle yağıyor, tepesinde çamlar ve serviler uğuldayıp duruyordu. Fakat bir hayli toprak kazıldığı halde bir türlü küçük demir sandığa rastlamamıştı. Biraz şaşalar gibi oldu:

— Acaba mezarı mı şaşırdım?. Yanlış mı saydım?. diye söylendi 50 bin dolar bu.. Şaka değil.. Beş yıl yattık ama 50 bin kazandık.. Ha ha hayyy..

Fakat asabî asabî gülüşü yarıda kaldı. Ansızın, rüzgârın öğultusuna ve ağaçların hisiltısına karışan bir sesin söylendiğini duymuştu:

— Bennet, boşuna arıyorsun!.

Adam, dehşetinden diz üstü çökmüş, küreği bırakmış, korku içinde dinliyordu. Bu neydi bu?. sahiden biri mi söylemişti, yoksa ona mı öyle gelmişti?..

Tekrar küreğe sarılıp karzmaya başlayacak olduysa da aynı sesi bir daha duydu:

— Bennet, partiyi kaybettin!.

Ve o zaman karşısına bakınca, bembeyaz bir hayaletin gözlerinin önünde sallandığını görür gibi oldu. Kalkıp kaçmak istedi ama, dizleri tutmuyordu. Bağırarak olduysa da gırtlığından, boğuk bir hırıltıdan gayri ses çıkmadı. Nihayet, birdenbire çamurlu toprağa serilerek bayıldı kaldı..

* * *

Komiser Feliks:

— Ya! Gördünüz mü Tomson?.

Ben size dememiş miydim?. dedi. Gerçi bu sefer herifi yakalamamda tesadüfün de rolü olmadı değil.. Dört gün önce mezarların bazıları tamir edilirken 21 numaralı mezarda bir demir çekmece bulup polis müdürlüğüne getirmişlerdi. Açınca içinden 50 bin dolar çıktı. Ben yine Bennet'i aklıma getirmedim. Tesadüfen o gün, hapishane müdürü telefon edip Bennet'i salıverdiğini haber vermez mi?. Hemen aklıma bu 50 bin doların Bennet tarafından oraya saklanmış olabileceği geldi. Hem mezarlığı, hem de Bennet'i göz hapsine aldirdim.

Bennet'in New York'tan ayrılıp kasabaya yöneldiğini haber alınca artık beyaz yağmurluğu giyip mezarlığa gitmekten ve beklemekten başka yapacak iş yoktu..

Birkaç gün sonra gazeteler, bir hırsızlık suçundan beş yıl hapse mahkûm olan Ben Bennet'in, haptiden çıktıktan bir kaç gün sonra çıldırarak tımarhaneye sokulmuş olduğunu haber verdi.

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

MUTTALIP

AĞANIN

KARISI

Yazan: Serap DERMAN

Muttalip ağa, Sularca köyünün en zengin adamıydı. Köyün yarısından çoğu onundu, Bundan başka İstanbul'da da malı mülkü olduğu rivayet olunurdu. İyi adamdı, hoş adamdı, eli açıktı, çirkin de sayılmazdı. Fakat altmışına merdiven dayadığı halde hâlâ evlenmemişti. Eşi dostu allem ettiler, kallem ettiler, onu bir türlü kandıramadılar.

«Varın işinize gidin, diyordu, bu yaştan sonra evlenip de nidecem ben, geldik gidiyoz işte...»

Fakat gittikçe akli bu işe yatmaya başlıyordu hani...

Gençliğinde değme babayıgıtlere taş çıkartırdı. Boylu poslu, yağız bir delikanlıydı. Ama artık çökmüştü. Gün geçmez ki beli ağrımasın, dizleri sızlamasın. Kimseciği de yoktu Muttalip ağanın. Her işini gören Fatma kadın da günün birinde göçüp gidince, baktı, ki bu iş böyle yürümeyecek, candan birine ihtiyacı var... Sağa sola haber saldı. Muttalip ağaya kim kızını vermezdi? Fakat o hiç birini beğenmiyordu.

«Dışımız kocadı ama içimiz taze, şöyle akça pakça bir şey bulalım da zahmete değsin hele!» Diye hepsinin enine, boyuna, kaşına, gözüne bir kusur bulup duruyordu.

Nihayet bir gün aradığı gibisine rastladı. Nazıglı'ların Güllü, sahid çok güzel bir kızdı. İncecik belli, kalın dudaklı, yosma bir şeydi. Yalnız bir azıcık hoppa derlerdi. Fakat ağa buna ne aldırdı, ne de inandı.

Düğünleri günlerce devam etti. Konu komşu bedavadan yedi, içti, eğlendi ve ağaya uzun uzun dua etti. Ağa memnun, kız memnun, herkes memnundu.

Güllü, şeytan gibi bir kızdı. Muttalip ağayı gayet güzel idare ediyordu. Handiyse saçını süpürge edecekti kocası için. Ağa da onu sevin-dirmek için açıyordu kesenin ağzını. Öyle ya, bir tanecik karısı için masraf etmeyip de kimin için edecekti... Canı kurbandı ona.

Güllü çok geçmeden iki evle bir tarlayı üzerine yaptııverdi. Etrafa sorarsanız, Güllü kocasına kul köle oluyordu. Kimse içini bilmezdi, ki şeytan kızın.

Eskiden beri Güllü'nün de gönlünde bir arslan yatardı. Muttalip Ağanın kâhyası Ali'ye tutkundu. Güllü paranın yüzünü daha sıcak bulup ağanın karısı olmuştu ama aklından Ali'yi çıkaramıyordu. Hele şimdi onu hergün gördükçe kanı büsbütün alevleniyordu. Kocasını şüphelendirmeden Ali ile işi pişirmenin yolunu bulmak için kafasını günlerce yordu. Gerçi ağa kâhyasına çok itimat eder, onu öz oğlu gibi severdi. Ali biraz kurnaz, biraz pişkin olsaydı belki işler kolaylaşacaktı, fakat o da inadına kız kadar mahcuptu. Güllü'ye karşı lâkaydı kalamayışı onu büsbütün utangaç yapıyordu.

Bir gün Güllü ile Ali avluda karşılaştılar. Kadın kâhyanın gözlerinin tâ içine bakarak : «Nasılsın Ali?» dedi. Ali kıpırmızı oldu, bir şeyler söylemek istedi, beceremedi. Güllü biraz daha sokuldu, vücutları birbirine değecekti neredeyse. Gene o konuştu : «Bu gece saat tam on ikide bizim odaya gel Ali, sana bir şey söylemek istiyorum!..» diye fıslıdayıp çapkınca gülererek kaçtı gitti.

Ali, akşam uzun uzun düşündü, ağasına ihanet etmek ona çok ağır geliyordu. Ama gönüldü bu, ağa filân dinler miydi hiç? Nihayet karar verdi. Ne olursa olsun ayağına gelen bu fırsatı kaçırmıyacaktı.

Güllü, saat on ikiye on kala horul horul uyuyan Muttalip Ağayı uyandırdı. «Ağa! dedi. Sana demiyecektim ama içim rahat etmedi. Şu senin kâhya Ali var ya... Bu gün beni avluda çevirdi.. Bu akşam yarımda karşı tarladaki incar ağacının altında bekliyecekmiş, git de o nankör köpeğe haddini bildir.»

Muttalip ağa homurdana homurdana yerinden fırladı, tüfeğini ka-

SİNEMA

Willard Parker

Hayatı

Willard Parker 5 şubat 1912'de New York'da dünyaya geldi. Babası Felemenk konsolosluğunda çalışıyordu. Asıl ismi Worster Van Eps'dir ve mümtaz bir Holandalı asker ailesinden gelmektedir. Küçüklüğünde en çok hesap dersini ve sporu severdi. Tenis oynamağa altı yaşındayken başlamıştı. Annesiyle babası onun doktor olmasını istiyorlardı. Fakat bu fikir onu cezbetmedi.

Hollywood'a gelişi:

Willard Hollywood'a yıldız olmak maksadiyle değil de tenis hocası olarak geldi. Geldiği akşam meşhur Trocadero Gece Klübüne gitti. Kapıdan girerken aynı zamanda yıldız menejeri olan Zeppo Marx'la çarpıştı. Zeppo kendine çarpan bu yabancıyı okadar beğendi ki hemen ertesi günü alıp Warner Bros stüdyolarına gitti ve bir tecrübe filmi çevirtti. Film muvaffak oldu. Fakat Willard kendine güvenemediği için önce Broadway'e gitti ve bir müddet piyeslerde oynadı. Okadar büyük bir muvaffakiyet kazandı ki bütün stüdyolardan teklifler almağa başladı. Columbia'nın teklifini kabul etti ve The Fighting Guardsman, One Way To Love, Renegades gibi filmler çevirdi.

Hususiyetleri

Willard gayet cazip ve kültürlü bir adamdır. Mavi gözlü sarışın ve son derece uzun boylu, iri yarı bir erkektir. İskambil oynamasını, ziyafetlere ve sinemaya gitmesini sever. Haftada üç defa sinemaya gider. En çok vurdulu kırdılı filmleri sever. Kol düğmesi biriktirir. Marion Pierce isimli bir kadınla evlidir. Eskidein bir müzikal komedi artisti olan Marion evlendikten sonra sahneyi terketmiştir.

pip koştı.

On dakika sonra Ali geldi. Sarmaş dolaş olmakta gecikmediler.

Güllü : «Şimdi, dedi, doğruca karşıdaki incir ağacının yanına var, ağa orada seni bekliyor, fakat sen onu karanlıkta tanıyamamış ol, ve sanki benimle konuşuyormuşsun gibi :

Kahpe kadın. Ben bunları seni denemek için yaptım, demek sen benim efendimin namusu ile oynu-

yorsun, ben sana gösteririm., diye bağır ve sonra çekilip git!»

Biraz sonra Muttalip ağa gülmseyerek yatak odasına geldi. Karısı heyecanla bekliyordu.

«Benim melek karıcığım, adamcağızın boşuna günahına girmişiz. O, senin bana sadık olup olmadığını anlamak için bu hileye baş vurmuş meğerse. Allah senden razı olsun. Köşebaşındaki evi de sana bağışladım!»

Daima servet peşinde koşan Oscar Parkes, son bulduğu işin de gene hırslarını tatmin etmeğe kâfi gelmeyeceğini düşünerek üzülüyordu. Hayatında, çok zengin olmaktan başka bir şey istememiş olan bu para delisinden, Allah, belki de bir tesadüf eseri olarak, paradan gayri hiç bir şeyi esirgemişti. Yakışıklıydı, sıhhati yerindeydi, epeyce okumuştı da. Bilhassa kadınlı toplantılarda yaptığı sükse- nin dedikoduları, yüksek sosyete- yi günlerce meşgul edecek kadar muazzam olurdu.

O gün de büyük bir ticarî mües- sesenin sahibi olan patronunun yanın- dan canı sıkılarak ayrıldı. Çünkü a- dam, onun, satışını temin ettiği mal- ların kârından muayyen bir prim almak teklifini, sert bir lisanla ve sonuncu defa olarak reddetmişti.

Değin adımlarla oturduğu mü- tevazı apartımana doğru ilerliyen Oscar Parkes yanından yıldırım hı- zıyla geçen kocaman bir lüks Ca- dillac otomobilin üzerine sıçrattığı çamurları mendiliyle temizlemeye çalışırken kendi kendine : «Zengin olmam lâzım! diye mırıldandı. Bu- nun için her şeyi gözüme almalıyım artık!»

Birden bire hatırladı. Bu gece Sonniğ'lerdeki kokteyl partiye da-

Gece yarısına doğru, karısının yat- tığı odaya gitti.

vetliydi. «Belki orada biraz eğle- nirim!» diye düşündü ve doğruca e- vine gidip elbise değiştirmek için a- dımlarını sıklaştırdı.

* * *

Misafirlerin hepsi neşeli insan- lardı. Gülüyor, konuşuyor, dansedi- yor, oyun oynuyor, hülâsa gecenin zevkini tam manâsiyle çıkarmaya çalışıyorlardı. Kendini bu eğlence seline kaptırmış olan Oscar'ın göz- leri bir aralık şöminenin yanındaki koltukta yalnız başına oturan üzgün yüzlü bir kadına takıldı. Bu kadının düşünceli halinden ziyade göz ka- maştırmacı mücevherlerinin tesiri al- tında kalan Oscar, yanındaki arka- daşına onunla tanışmak istediğini söyledi.

Bir yaç dakika sonra eski iki dost gibi konuşmaya başlamışlardı bile. Bilhassa kadın her haliyle onu çok cana yakın bulduğunu ifade et- mekten çekinmiyordu. Oscar Parkes arkadaşından, Mrs. Geneviève Know- land'ın hudutsuz bir servete sahip olduğunu ve buna rağmen te- davisi imkânsız bir kemik hastalığı ile malûl bulunduğunu öğrenmişti. O gece birbirlerinden hiç ayrılmadı- lar.

Ondan sonra da Oscar kadını, sayfiyedeki köşkünde sık sık ziyaret etti. Ve nihayet bir gün artık za- manı gelmiş olacağını düşünerek : «Geneviève! dedi. Bu belki pek ro- mantik bir birleşme olmayacak. Fakat ikimiz de birbirimizin hayattan ne beklediğini biliyoruz. Şu anda dü- kündüğüm yegâne şey sana faydalı olabilmektir. Müsaade edersen çok hoşuma gittiğini de söyleyeyim. Ka- rım olmak ister misin?»

YILDÖNÜMÜ HEDİYESİ

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Kadın kendisini, ona cevap vere- miyecek kadar âciz hissetti ve başı- nı önüne eğdi. Onu seviyordu çün- kü.

Çok geçmeden evlendiler. Par- kes karısına elinden gelen ihtimamı gösteriyor ve onun parasında gözü olmadığını isbat etmek için de ev masraflarının kendi hissesine düşen kısmını bile ödemekte ısrar ediyor- du. Oscar'a, samimiyetinden şüphe et-meyi aklından bile geçirmeyecek ka- dar büyük bir güvenle bağlanmış olan Geneviève, iki yıl sonra bütün

ay sonra karısının orada öldüğünü herkeşe açıklıyacaktı.

Cinayet akşamı, Parkes, evdeki bütün hizmetkârlara yol verdi. Ge- ce yarısına doğru karısının yattığı odaya gitti.

Parmaklarını uyuyan kadının boynuna dolaması ile Geneviève'nin son nefesini vermesi arasında çok kısa bir zaman geçti. Sabahın saat ikisinde cesedi otomobile yükleyip New York yolunu tuttu. Birkaç ki- lometre ilerde, bir yol kavuşağında durdu. Kadının bir tüy kadar hafif

olan vücudunu kollarının arasında taşıyarak bir az ötedeki çöp yığın- larının içine sakladı. Bir kaç saat sonra kamyonların gelip buraya ton- larca çöp boşalttıklarını biliyordu. O zaman ceset büsbütün kaybola- caktı.

Herşey tamamı. Parkes, Rita ile buluştu ve New York'ta bir o- tele indiler.

Ertesi gün öğle vakti kapı ça- lındı. İçeri giren iki kişiden uzun boylu olanı polis hüviyetini göster- di ve Mrs. Parkes'le konuşmak is- tedğini söyledi.

Oscar : «Şimdi burada yok, de- di öteberi almak için dışarı çıktım.» Adamın yüzünde müstehzi bir tebessüm belirdi : «Onu burada beklememize müsaade edesiniz tabii. Nasıl olsa biraz sonra geri dönecek değil mi?»

Parkes birdenbire mahvolduğu- nu anladı. Yüzü sapsarı oldu. De- mek ki her şeyi öğrenmişlerdi.

«Pek âlâ, dedi. Onu öldürdü- ğümü itiraf edeyim de işiniz kolay- laşsın bari.»

Polisler şaşırarak birbirlerine baktılar. Kısa boylusu : «Yeni bir hâvadis daha, dedi. Bak biz bunu bilmiyorduk ikte... Buraya gelişimi- zin sebebi de biraz evvel aldığımız şu acayip mektuptu. Evinizde yok- tunuz. Kovduğunuz uşaktan, New York'a geldiğiniz zaman ekseriya bu otelde kaldığınızı öğrendik.»

Sonra zarfı Oscar'a uzattı. Mek- tup şöyleydi :

«Sevdiğim adama yük olarak ya- şamanın verdiği azaba daha fazla tahammül edemeyeceğimi, ağrıları- mın da dayanılmaz derecede arttığı şu anda iyice anladım. Bir kaç da- kika sonra her ikimizi de rahata kavuşturacak kadar uyku ilacı ala- cağım.

Kocamın beni atfedeceğini ve o- na yıl dönümü hediyesi olarak ver- diğim bu ceset içindeki ruhu anlı- yacağımı ümit ederim.

Geneviève Knowland.»

BABA ÖĞÜTLERİ:

BİR HİKAYE

*Bir genç adam sevmişti bilgin, zekî bir kızı;
Bu gencin yakıyordu yüreğini bir sızı:
Çünkü kız biliyordu çok yabancı dilleri,
Kalmak istemiyordu sevgilisinden geri.*

*Bir gündü.. Yola çıktı bu genç yalnız başına,
Çaresiz veda etti gönül arkadaşına.
Dönüşte evlenecek, mes'ut olacaklardı..
Genç adamın yanında bir küçük çanta vardı:*

*Kimseye göstermedi... Ayrıldılar o akşam.
Üç ay gurbette kaldı.. Sonra döndü genç adam:
Artık konuşuyordu mükemmel İngilizce.
Kız hayretler içinde, sordu bu sırrı gence;*

*Nişanlısı kurtardı bu meraktan onu,
Küçük çantayı açıp, gösterdi LINGUAFON'u.*

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

ÇOK ŞÜKÜR.. ŞİMDİ O HERİFE HİS-
SETTİRMEYEN BİR YAKLAŞABİL
SEM ENSESİNDE BOZA ASİRECEĞİM

VAY CANINA.. BRIK'İN ŞAPKASI
YERİNDEN BİR MİLMETRE BİLE
KIMILDAMADI. VALLAHİ O ORADA
DEĞİL..

KAÇMIŞ.. BEN DE
DERHAL BURADAN
ÇIKMALIYIM..

BRIK GEL.
MEDEN
ATINA AT-
LANMALI
YIM..

İSTE... BRIKTEN EVVEL ÇİFLİĞE
DÖNEBİLİRSEM MÜKEMMEL
BİR ŞEY OLACAK..

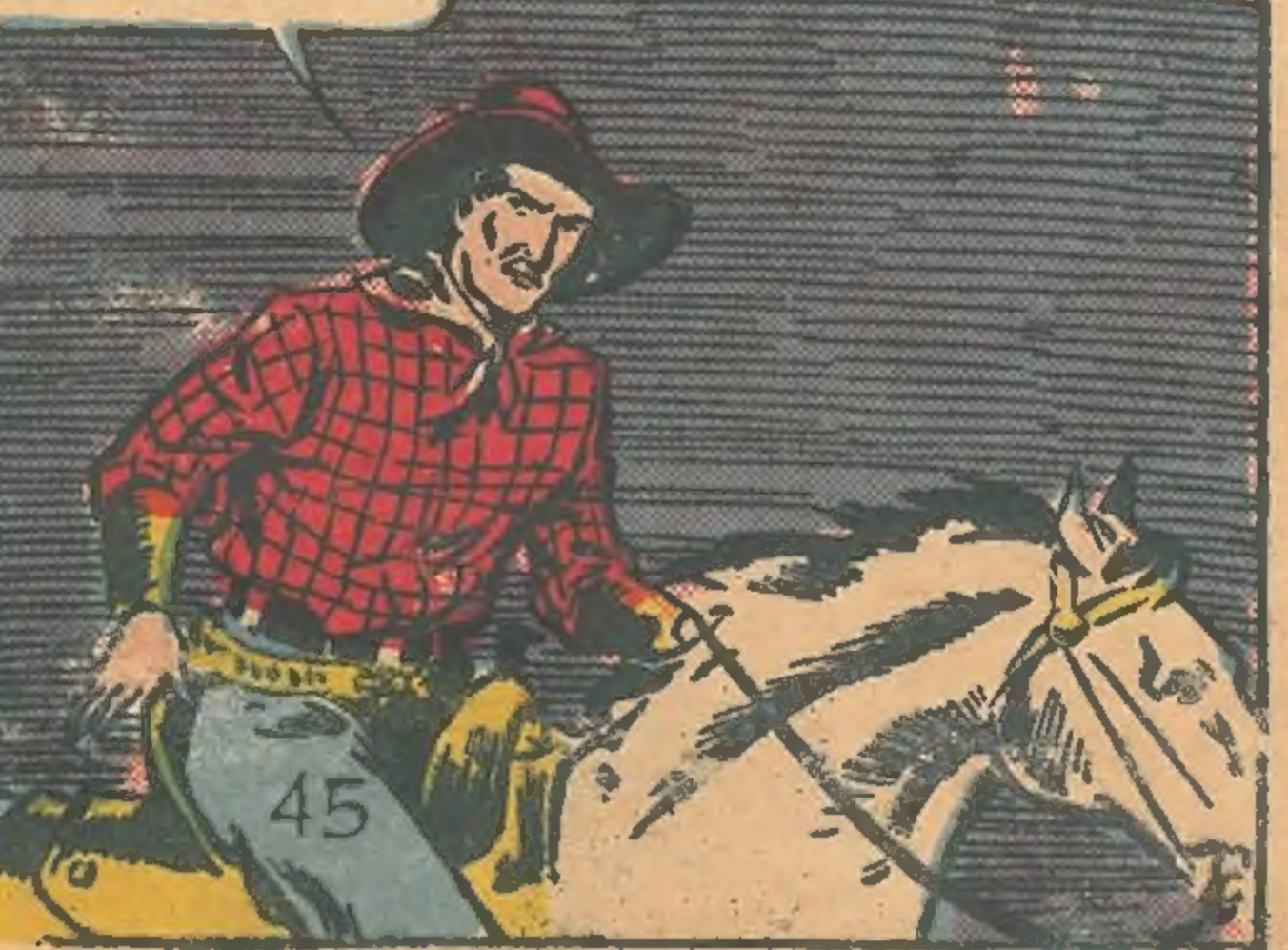
BİR AYAK SESİ
VAR..

AH YURAMADIM.

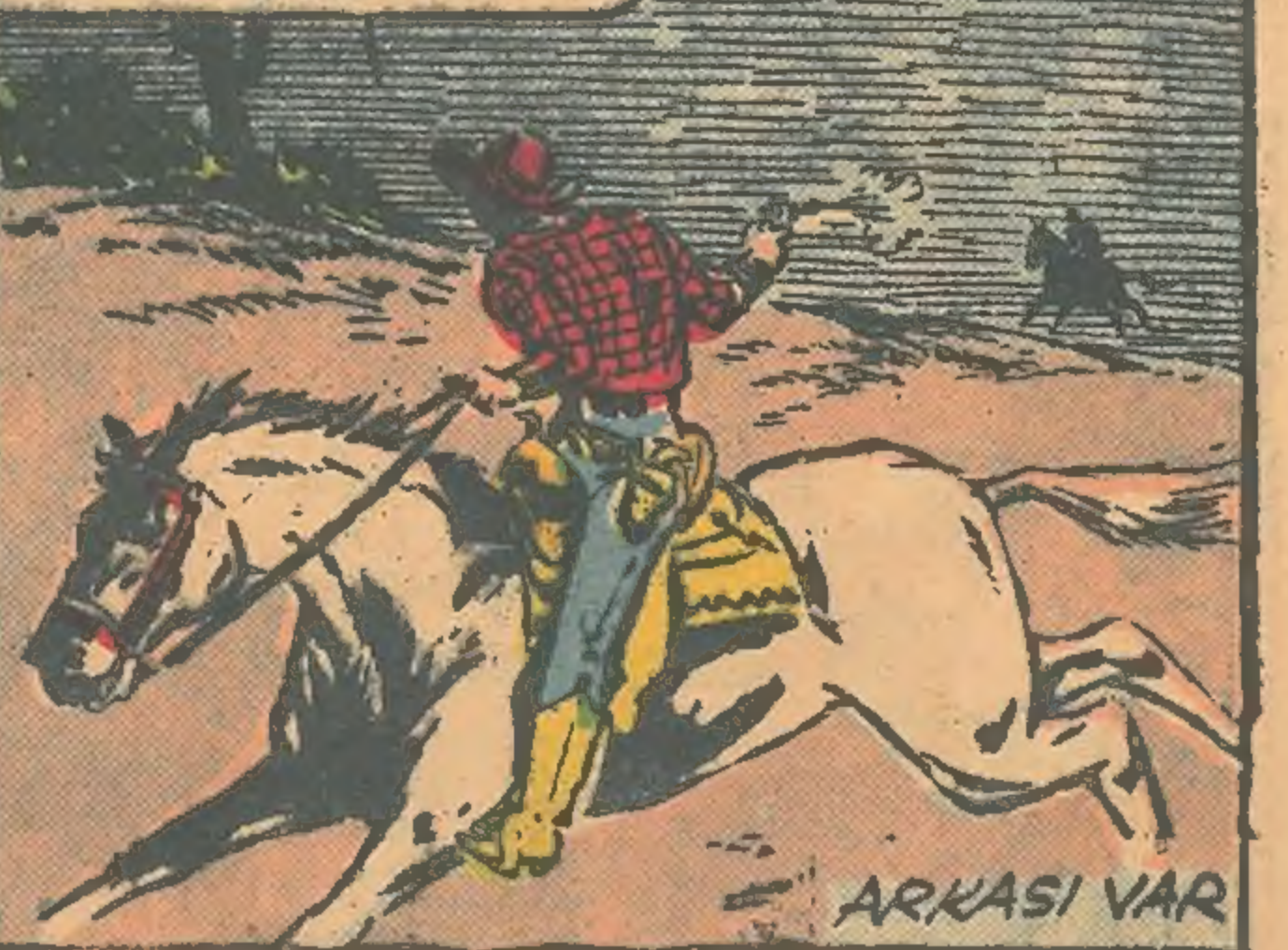
VAY CANINA! O DA ATINA BİNDİ
HEM DE ÇİFLİĞİN EN SÜRATLİ
ATI..

HAYDI GÖREYİM SENİ... MÜTHİŞ
BİR KOŞU YAPACAĞSIN..

BİR İKİ EL ATEŞ BELKİ
ONU TAKİPTEN VAZ
GEÇİRİR..

ARKASI VAR

NAT PINKERTON

NERE DEYİM.

TELAŞLANMA EVLADIM.. YÜ. ZÜYORDUN.. BİZ SANA ÇARP. TIK. BİR KAZA OLDU İŞTE BATTANIYEYE SARIL.

AMA MA-YOM NE-REDE?

SUS.. GÜNERTE DEN VAAH ZA. DUYACAKLAR VALLİ BA. ŞİM.. AH BACAĞIM.. ACIYOR.

GÜNERTEDE HAYDİ ATLA BA. KALIM.. SANA BÜ-YÜK FIRSAT VE-RİYORDUM.

BENİ DİNLE ŞERİ... PATRONA TELEFON EDİP BU GECE İÇİN RANDEVU ALDIĞINI DUYUN CA OYUNUNU ANLADIM. PARA ÇALDIĞIMI YÜ-MURTLIYA ÇARTIN..

ONUN İÇİN SENİ GÜZELCE BAĞ-LADIM. ÖLDÜRECEKTİM. AMA O KIZ KARŞIMA ÇIKINCA CAYDIM.. CİNAYET BELÂLİ ŞEYDİR.. BURNUMU SOKMIYAYIM..

AMA AKLINDA OLSUN.. PATRONDAN UZAK DUR.. ÇÜNKÜ BİR DAHA Kİ SEFERE HALİN HARAP..

MOTORU ÇALIŞTIR MOL! ŞERİ ATLAYINCA BİZ DE HEMEN UZAKLA ŞALIM.

PEKİ EFEN DİM.. ŞİM.. Dİ..

HAYDİ YÜZ..

İMDAT.. YÜZME BİL-MİYORDUM DÖNÜN..

NE Dİ-YOR? BİLMEM.. YOLU-NA DEVAM ET..

SEN RÜYA GÖRDÜN EVLAT.. HALÂ BA-ŞIN SERSEM.

O NE? BİRİŞİ İM-DAT DİYE BAĞIRDI

BAŞIMDAN ÇOK Bİ-LEĞİM AĞRIYOR ÜSTÜNE BASA-MİYORDUM. MÜT-HİŞ AĞRIYOR..

BİZİM PAT-RONA SÖYLİ-YEYİM.. BİR DOKTOR GE-TİRSİN..

BİRİ İMDAT DİYE BA-ĞIRDI. NE OL-DU? SEN BÖYLE ŞEYLERE KARIŞMA MORUK.. O KIZLA KONUŞSAM İYİ OLACAK.

ARKASI VAR

YALNIZ RUHLAR

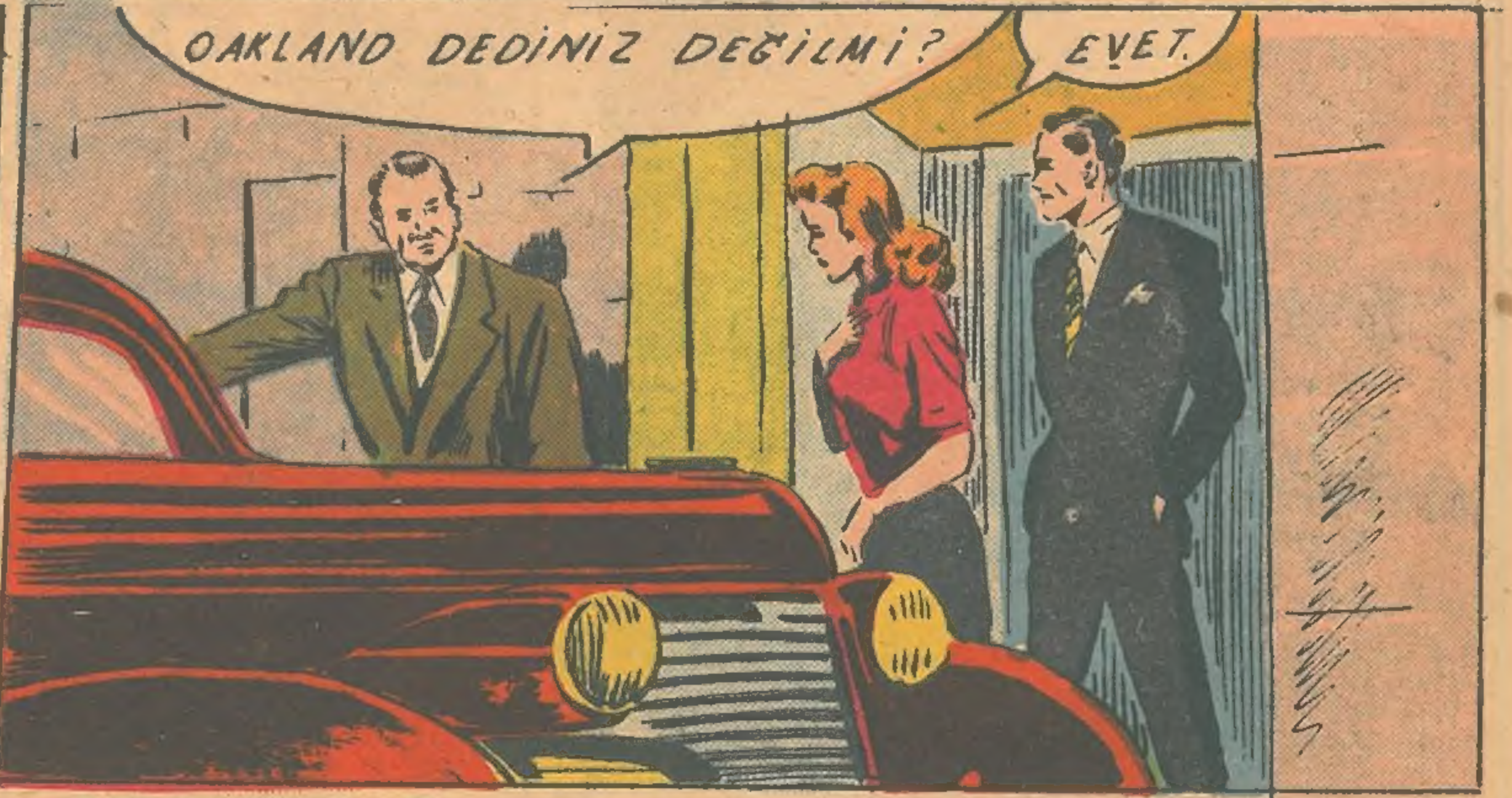
YENGEMİN HAKKI VAR AZİZİM ELLINGTON!
NEDEN ORADA BİR YÜZLEŞTİRME YAP-
TIRMIYORSUNUZ?

DOĞRU BİR DE BUNU
YAPALIM.

OAKLAND DEDİNİZ DEĞİLMİ?

EVET.

AZ SONRA OAKLANDA
GİDERLER. FAKAT NE-
TİCE ÇOK FECİDİR.

MAATESSÜF BÖYLE BİR
NİKAH KIYDIGINI HATIR-
LAMİYORUM.

FAKAT RAHIP SİZ
DEĞİLSİNİZ, BAŞKA
BİRİSİ YARDI BURU-
DA...

İŞTE! İŞTE! RAHIP BU! BİZİM
NİKAHIMIZI O KIYNIYDI...

KIZIM NE SÖYLÜ YOR-
SUN? O KAVYUMDUR.

SAN SİZDE BERABER GELİ-
YORMUSUNUZ?

HAYIR. FAYDALI OLACA-
GIMI ZANNETMEDİĞİM
İÇİN SİZİ BURADA
BEKLEYECEĞİM.

ÖYLE İSE BU BİR HİYLEDİR!

TOM İZAH ET! NEDİR
BUNU?

BU BAYAN YA
ÇILDIRMIS, YA-
HUT DA RÜYA
GÖRÜYOR.

HEM SONRA, NASIL OLUYORDA
NAMUSKAR, BİR AMERİKALI VATANDA-
ŞA, BİR İTALYANIN İFTİRA ETMESİNE
MÜSAADE EDİYORSUNUZ?

SAYFAYI ÇEVİRİNİZ

DÖNELİM. BİZ TAHKİKATIMIZI
YAPARKEN, SİZİN EMRİNİZDE
OLMANIZ İCAP EDECEK.

9
18

AZ SONRA
SAMLAR BE-
RABER...

ÇOK İNATÇISIN ELSA! BANA
KARŞI BAŞKA TÜRLÜ DAV-
RANSAN BELKİ SANA YAR
DİMİM DOKUNUR.

YARDIMA İHTİ-
YACIM VOK BE-
NİM. SİZDEN
RICAM DERHAL
BURADAN ÇI-
KIP GİTMENİZ
DİR.

BÜSİ-
RADA MA-
NİLADA
MARK BOŞ
ZAMANLARINI,
İÇKİ İLE GEÇİRİ-
YOR.

YÜZBAŞI MARK, SONZA-
MANLARDA NE KADAR
DEĞİŞTİ?

MARK, MARK! BENİ NİYE
YALNIZ BIRAKTIN? ŞU
BAŞIMA GELENLERE BİR
BAK...

BİTTİ! ARTIK BÜTÜN
RÜYALARIMA ELVEDA!
BENİM BÜYÜK AŞKIMA İ-
NANMANI NE KADAR İS-
TER DİM.

ÇOK İÇİYOR
ALBAYIM. GA-
LİBA KARI-
SI İLE ARA-
SINDA AN-
LAŞMAZLIK
VARMIS...

HAAPS!

HA, AKLIMA GELMİŞKEN
VEREYİM. ONA BİR
MEKTUP VAR. GALİBA
KARISINDAN.

MÜSAADE EDERSENİZ
GÖTÜRÜP VEREYİM.

VER BAKALIM. BU KÜ-
ÇÜK MELEK YİNE
NE YUMURTLANK?

ARKASI VAR

ISKELETER DIYARI

2

BİR MÜDDET
SONRA ROBER MO-
REN ATINA ATLADI. VE YENİ BİR
MACERAYA ATINI DÖRT NALA SÜRDÜ.

GİTME
ROBER!

ROBER BU YOLCULUĞA
ÇIKMADAN SEVGİLİSİNİ
KANDIRMAK ZORUNDA
KALDI.

GÜNLERCE
VE GÜNLER
CE ALTIN
ARAYICILARI
NI ARADI.
ISKELET
LER DIYA-
RI NİN ES-
RARINI MU
HAKKAK
ÇÖZECEK-
Tİ.

ISKELETER DIYARI
ACABA NEREDE?

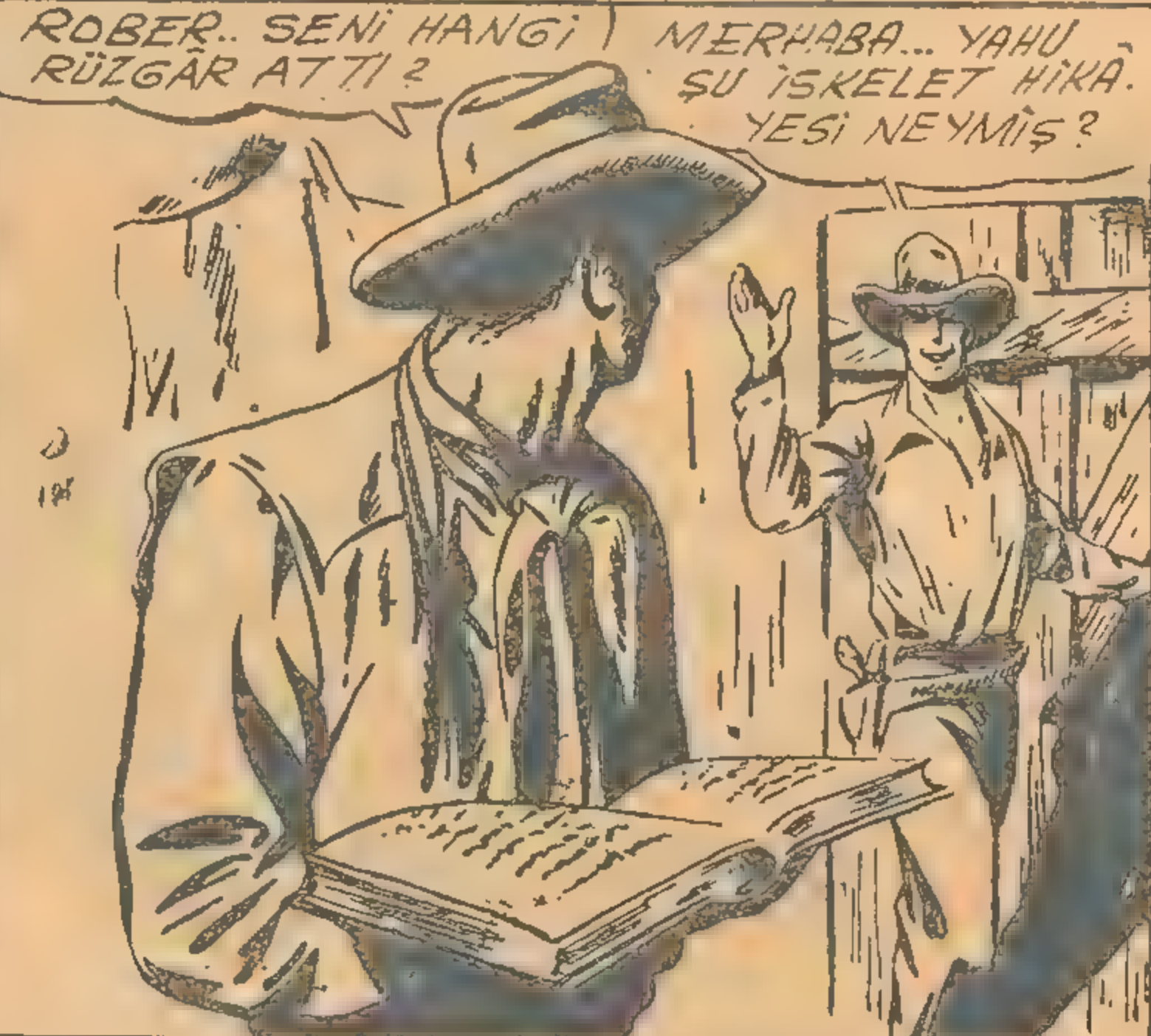
ZAMAN ZAMAN DURUYOR
ATINI DİNLENDİRİYORDU

NIHAYET ALTIN
ŞEHİRİNE GİRDİ.

ATTAN İNER İNMEZ
ŞERİF'İN EVİNE GİTTİ..

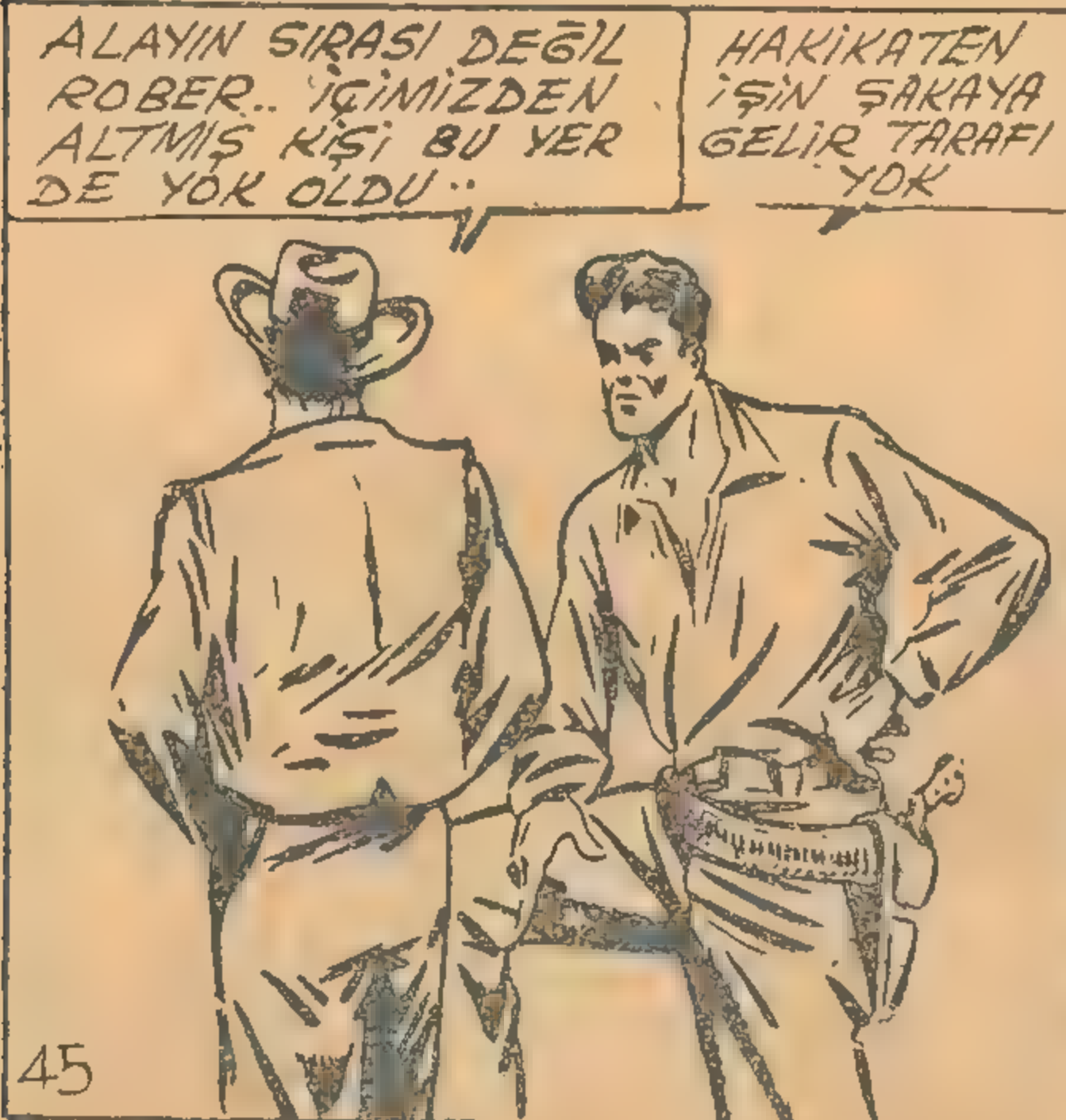

ROBER.. SENİ HANGİ
RÜZGAR ATTI? MERHABA... YAHU
ŞU ISKELET HİKÂ.
YESİ NEYMiŞ?

ALLA CEZASINI VERSİN
HİÇBİRŞEY ANLAMADIM

DUR.. MASAYA
VURMA.. ZATEN
ÜSTÜNDE ALTI OK.
KA TOZ BİRİKMİŞ..
SARIN OLDA ANLAT

ALAYIN SİRASI DEĞİL
ROBER.. İÇİMİZDEN
ALTMİŞ KİŞİ BU YER
DE YOK OLDU..

HAKİKATEN
İŞİN ŞAKAYA
GELİR TARAFI
YOK

NEREDE BU MENHUS
YER?

YUKON
DA... KAR
GASERMEZ
DENİLEN YE-
RİN RİK' MİL
DOĞU-
SUNDA

ORAYA NEYE
GİTTİLER.

ALTIN ARI
YORLARDI.

CANLI DÖNEN VAR
MI?

VAR. ZAVALLI İHTİYARIN
BİRİ DELİR.
VİS ARKASI VAR.

ISTIRAP KASIRGASI

Yazan = Kemalettin Tuğcu

Aşk ve macera romanı: 20

Bd

Bu güzel kıyla birlikte yaşamak, onu kendi rızasıyla elinin altında bulundurmamak herhalde doyulmaz bir zevkti.

— Nasıl bir uzlaşma istiyorsunuz? dedi.

Genç kız cevap verdi :

— Bu yabancı insanları derhal evden atınız. Fikirlerinizi değiştirerek namuslu bir insan olunuz. Eski emektarların haklarını veriniz. Vasiyetnameyi de ortaya çıkarınız.

— Peki. Bunları kabul ettiğimi farzediniz. Sonra ne olacak?

— Sonra yalının bir dairesi size hasredilecek. Orada istediğiniz gibi yaşayacaksınız.

— Ya siz?

— Ben mi?

— Evet, siz!. Siz ne yapacaksınız?

— Benim ne yapacağım sizi ilgilendirmez. Yalıda dirliği ve düzeni temin ettikten sonra çıkıp gidebilirim.

Mansur dişlerini sıktı. Gözlerinin içi kanlandı :

— Bana bakınız. Beni iyi dinleyiniz. Bütün dediklerinizi yaparım. Vasiyetnameyi de ortaya koyar, kalfaların da paralarını veririm. Fakat bir tek şartla. Önce benim olacaksınız!.

Şermin yerinden kalkan ve üstüne doğru gelmeğe başlayan vahşi erkeğe bütün nefretiyle haykırdı :

— Siz beni ne zannediyorsunuz? Bir genç kıza yaptığınız bu ağır hakareti nasıl içiniz kabul ediyor.

Kambur adam başını salladı :

— Beni beğenmiyorsun, değil mi kahbe?

— Sizi beğenmemek bahis mevzuu değil. Eğer nişanlı bulunmasaydım sizinle evlenmek normal şartlar altında bana bu kadar ağır gelmezdi. Ben herşeyden fazla bir insanım. Sakat yaratılmış bir insanı aşağılıyamam. Yeter ki onda temiz bir iç, temiz bir arzu bulunsun. Fakat siz böyle bir insan değilsiniz. Sizden iğreniyorum.

Mansurun bütün benliği sarsıldı. Âdeta olduğu yerde bir baygınlık geçirdi. Sonra yeniden korkunç bir hiddete kapıldı :

— Sana, sana hiç acımayacağım. Seni avucumun içinde kıvrandıracam. Senin haklarını çiğnemek, senin çığlıklarını duymak bana ayrı bir zevk verecek. Anlıyor musun?

Şermin bütün nefretiyle :

— Cenabı Hak senin, bu iğrenç kasitlerinin tahakkukuna meydan vermiyecektir. Benim gibi temiz kalpli bir kıyı senin mundar kucağına düşürmiyecektir. Elinizden geleni yapınız Mansur Bey. Ben son sözümü söyledim.

— 16 —

Mansur, ilk defa bu kadar güzel bir kıyla karşılaşmıştı. Bütün mahrumiyetlerinin üzerine gelen bu ince güzellik, onun mağnum ruhu

üzerinde büyük tesirler yapmıştı.

Şermini belki de seviyordu. Fakat bu aşkı saklamak, şuurunun altındaki hareketleri duymamak zorundaydı.

Zaten bir faciadan ibaret olan hayatını bir cinayetle sona erdirmek, böyle bir genç kıyı kendisine oyuncak ederek, bütün hırslarını ve hınçlarını ondan alarak ölmek istiyordu.

Ne kadar yaşasa yine bu âciz ve sakat bedenle yaşıyacaktı. İnsanların, kadınların merhametini gözlerinde okumak, kendisinden kaçıldığını görmek en feci birşey olacaktı.

Artık çektikleri yeterdi.

Bütün gün kafası elleri arasında düşündü.

« More kapanmıştır efendim benim bir göz!.. »

Bd

Kendisini dünyaya getirenlere lanet ederek ağladı.

Öğleyin, Behram ona yemek getirdi. Zavallı adam bitap bir halde idi. Ayakta sallanıyor, hemen düşüp ölecek gibi yürüyordu.

Mansur çok açtı. Yemek yemiye- li yirmidört saat olmuştu. Vakit geçirmek için sordu :

— Behram efendi nasılsın?

Behramın gözleri hemen doldu :

— Sayenizde iyiyim efendim.

— O iki herif neredeler?

— Bahçe kapısının önünde oturuyorlar efendim.

— Onlara söyle de ikisi birden yukarıya gelsinler. Fakat önce yemek yiyeceğim.

— Emredersiniz Beyefendi.

— Haydi sen git. Yemek yedik-

ten sonra seslenirim. Tepsiyi götürür, onları da çağırırsın.

— Başüstüne efendim.

Mansur yemeğini yerken düşündü. Eğer bu yalıda daha başka bir muamele tarzı tuttursa. içinde bu kin, bu fırtına olmasa ne kadar rahat yaşıyacaktı!

Fakat herşey, herşey geçmişti artık. Zaten rahat da yaşasa bu hayatın ne kıymeti vardı?

Yemeğini bitirdi. Tepsiyi almağa gelen Behram ona kahve de getirdi. Sonra avluya inerek iki arnavuda seslendi :

— Efendiler, sizi Beyefendi istiyor.

Fakat Bayramla Ramazan dünyasından geçmiş bulunuyordu. Gözlerinden yaş akmadan, suratları buruşuk, sesleri kısık söyleniyorlardı :

— More yemişsin benim kulağı- mı, hay yesinler kulağını.

— More sen şişirmişsin benim

sız ağlıyan iki arnavut yüz göz, yara, bere içinde, kafaları yer yer şişmiş, kandan suratlarında kabuklar bağlanmış, dünyayı duymadan homurdanıyorlardı.

Hakikaten maşa yağmurundan değişiklere dönen bu iki yabaninin hali haraptı. O hırs arasında duymadıkları acılar şimdi çıkıyordu. Bütün kafaları zonklayıyor, dişleri, bereleri acıyor, bir kaç sıyrık ve ısırtık kanıyordu.

Behram Bayramın omuzuna dokundu :

— Bayram efendi, Bayram efendi, Beyefendi istiyor sizi.

Omuzundaki bere sızlıyan Bayram suratını buruşturdu :

— Neye kakarsın more arap, sızlar efendim omizim. Çünkü vardır yarası.

— Beyefendi çağırıyor sizi.

— More dövmüştür beni Remezan. Sanarım çiğnemiştir beni maddalar.

Ramazan bağırıldı :

— İnanmıyasın efendim, çünkü söyler yalan. Sanarım üstüme binayı yıkmıştır bu Bayram.

Behram onların hallerine bakarak acıdı. Fakat kaşlarını çatı :

— Peki siz neye Peyker kalfanın üstüne saldırdınız? Ayıp değil mi? Müslüman kadından ne istersiniz.

Ramazan anlattı :

— More o kadın çağırıştır beni. Almışım ben onu kapıdan içerde. Niçin evleneyim. Çünkü efendim varacaktır bana. Fakat koymaz Bayram.

Bayram onu kesti :

— İnanmıyasın arap efendi, çünkü söyler yalan. O kari beyenmiştir efendim beni. Sarılmıştır bana efendim buzağı anasına yapışır gibi. Fakat efendim koymaz Remezan.

İşin içinde iş vardı ama Behram anlıyamıyordu. O güne kadar kadınların yanından geçerken hiç bakmıyan bu heriflerin azmasında bir sebep olmalıydı. Azıcık düşündükten sonra sordu :

— Bayram, sen Peyker kalfayı, beni beyenmiştir, diyorsun. Şunu anlat bana bakayım.

Bayram ağlar gibi anlattı :

— More arap efendi, ben bilmem o karının ismi. Ama ister olsun bana kari.

— Peyker kalfa mı? Hani yediğiniz yemekleri pişiren kadın.

— Yok more efendim. Alsın onu Remezan.

— İyi amma neden ona saldır- dın öyle?

— More yalandır efendim. Saldırmamışım ben o hatuncağız. Ben tutmuşum çiçekli fistan giyen kari. İsterim kapmasın Remezan.

Zeki Behram hemen işi anladı. İki arnavudun da Civelek niyetine Peyker kalfaya saldırdıklarını öğrendi. O halde bile içinden bir gülme geldi. Fakat kendini tutarak sertlendi :

— Haydi bakayım, yüzünüzü, gözünüzü yıkayın da Beyefendinin yanına çıkın. Sizi istiyor.

(Arkası var)

Titiz Müşteri

Yazan: M. YAMAN

Bedava karın doyurmanın yolu-
nu bulmuştu. Gündüz yemekle-
rini beşeştürmek için lokan-
talardan birine giderdi. Birinci ye-
meği en pahalılarından seçip yerdi.
Ekmeğe de fazla dadanıp karnını
şişirdikten sonra ikinci yemeği ekse-
riya pilâv, yahut sebze olarak seçer-
di. Sonra cebinden gizlice çıkarttığı
munder bir şeyi yavaşça yemeğe
karıştırır ve birden haykırarak
gelen garsona kıyametleri koparırdı:

— Bu ne kepezelik. Bu nasıl
lokanta?!

Diğer müşterilerin duyacağından
korkan garson ezilip büzülür, için-
den tırnak, çürük diş, akrep çıkan
yemek tabağını alarak:

— Şimdi size bir başkasını ge-
tireyim efendim, bir kaza olmuş!

Diyinceye kadar o homurdanarak
giderdi.

Onun bu hilekârlığı yüzünden,
lokanta sahipleri az garson kovma-
mış, az ahçıya yol vermemişlerdi.

İstanbulda lokantanın kıtlığı mı
var! Bir gittiği yere bir daha uğra-
mıyan beleşçi, öğle paydosundan
istifade ederek uzak semtlere kadar
taşınırdı.

Zavallı garsonlar nahak yere a-
zar işitmekten şaşkına dönüyor
herkes suçu başkasına yüklemeye

yelteniyordu.

Arada bir, vaktiyle uğradığı lo-
kantalarından birisine de gider, yine
ikinci yemekte tabağı eline alıp ya
şefgarsona, ya lokanta sahibine ka-
dar yürür ve:

— Müşterilerinizi kaçırmamak i-
çin kendimi tutuyorum. Fakat Al-
lah rızası için bakınız, bu ne iğ-
renç hal?

Diye, bir ayak tırnağını, kimbilir
nereden eline geçen bir çürük diş
çatalın ucuyla bulup çıkartır ve üs-
telik de öğüt verirdi:

— Bunu yapmayınız. İşte bunu
yapmayınız. Ayıp derler birşey var.
Geçen defa da sizde yemek yiye-
cek oldum yine böyle birşey çıktı.

* * *

Ekmeğinden ettiği garsonlar ve-
ya tezgâh başı ahçıları, bir başka
yerde iş buldukları ve bu titiz müş-
terinin geldiğini gördükleri zaman
bucak bucak kaçıyorlardı. Dikkat-
sizliklerini yeni patrona anlatır diye.

O birgün, yine bir lokanta keş-
fetmişti. Yemekleri bol, ferah, ma-
saları çiçekli, yeni açılmış bir lo-
kanta.

Hemen damladı. Masalardan bi-
risine kuruldu. Çatalın ucuyla ta-

bağın kenarına çıt çıt vurdu. Onun
girişini gören ahçı, derhal yanına
gitti:

— Hoş geldiniz efendim. İnşal-
lah yemeklerinizi bundan sonra biz-
de yersiniz. Bendenizi tanıdınız mı?
Nezafet Lokantasındaydım da, bir
kaza olmuştu. Size hatırlatmak iste-
mem. Şimdi ne emir buyuruluyor.

16

Güzel bir kuzu kızartması takdim
edeyim mi? Hem bugün bendenizin
misafirisiniz. Sizin gibi titiz bir
müşteriyi kazanmak isterim. Bu gün
tenezzülen bunu kabul ediniz efen-
dim.

Cennet, canına minnet. Kuzu kı-
zartmasını yedi. Kendisine servis ya-
pan garson ahçıdan aldığı direktif-
le güzel bir sebze, arkasından yine
bir et yemeği, soğanlı yahni, daha
sonra pilâv, nihayet tatlı getirdi.

Karnı adamakıllı doymuştu. O-
nun kalktığını görünce ahçı peşi sı-
ra geldi. Lokanta kapısından dışarı-
ya çıktı. Ve kendisine teşekkür eden
müşterinin kulağına eğildi:

— Yemeklerden memnun kaldın
değil mi? Hele o soğanlı yahni i-
çindeki küçük soğanlardan birisini,

senin için bulaşıkçının dolamalı
parmağından çıkartıp tabağına koy-
dum. Anladın mı teres? Şimdi çı-
karmağa uğraş bakayım!..

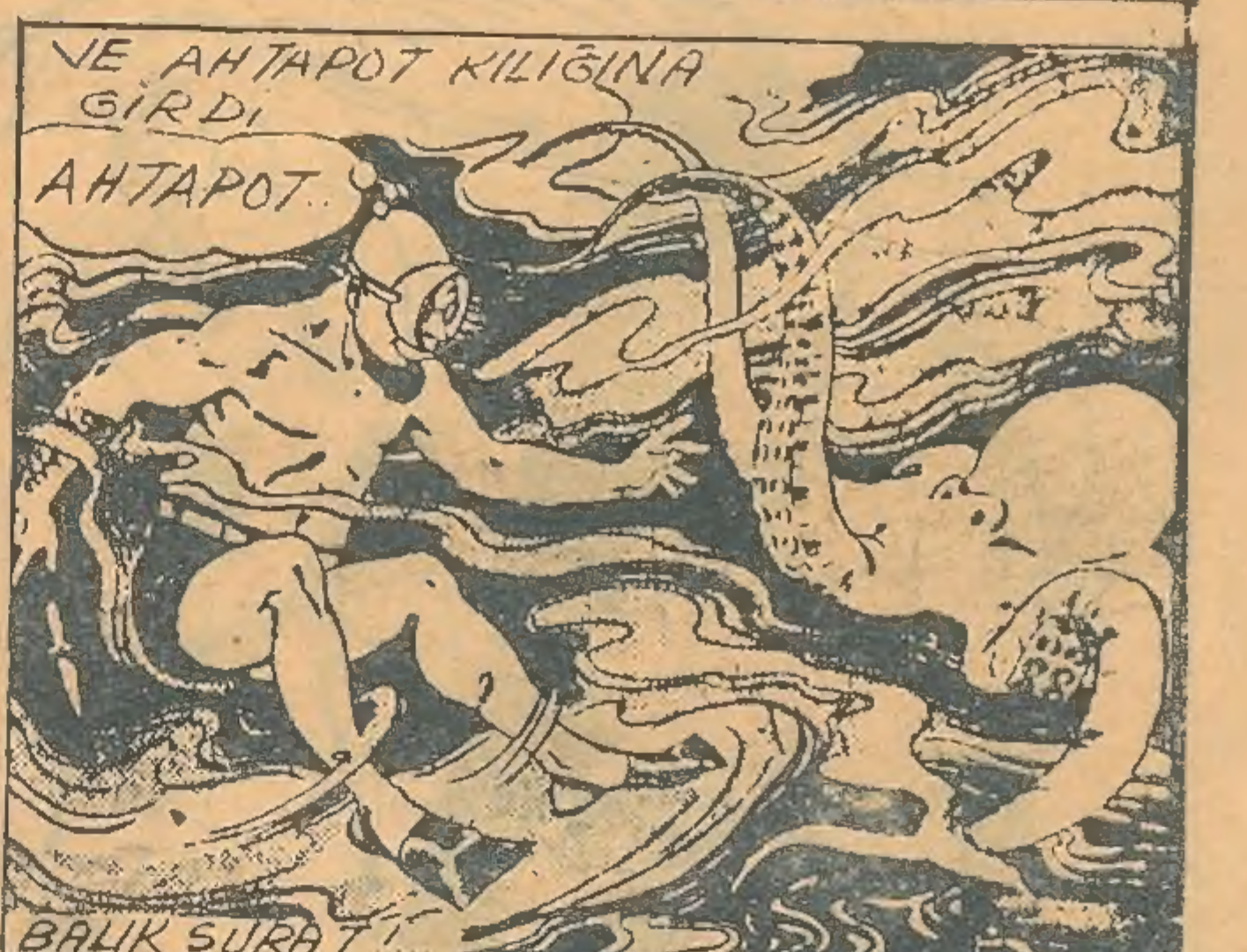
Titiz müşteri öğüre öğüre, mora-
ra morara uzaklaşırken, ahçı, lokan-
tasının kapısının önünde neşesinden
katıla katıla güliyordu

BABA! BALIK SURATIN MANDRAKEYİ ÖL-
DÜRMESİ. NE YADA. NE MÜSA. YIM GEL-
ADE ETME MESEYDİ.

MANDRAKE İŞARET YAPTI

VE AHTAPOT KILIĞINA GİRDİ

AHTAPOT

BALIK SURATI

SİHİRLİ SEVGİLİN DIŞARILAR DA DOLAŞIYOR! ANA BUEL BOMBASI İŞİNİ BİTİRECEK. İS. TERSENİZ SEYRİNE BAKIN.

BIRAK ŞUNU ELİNDEN SERSEM. GEMİYİ DELİP HEPİMİZİ ÖLDÜRECEKSİN

BEN ARTIK ADAM ÖL-
DÜRMEK İSTEMİYORDUM. GİT BU ADAMI İÇERİ
GETİR MERMA PEKİ BABA

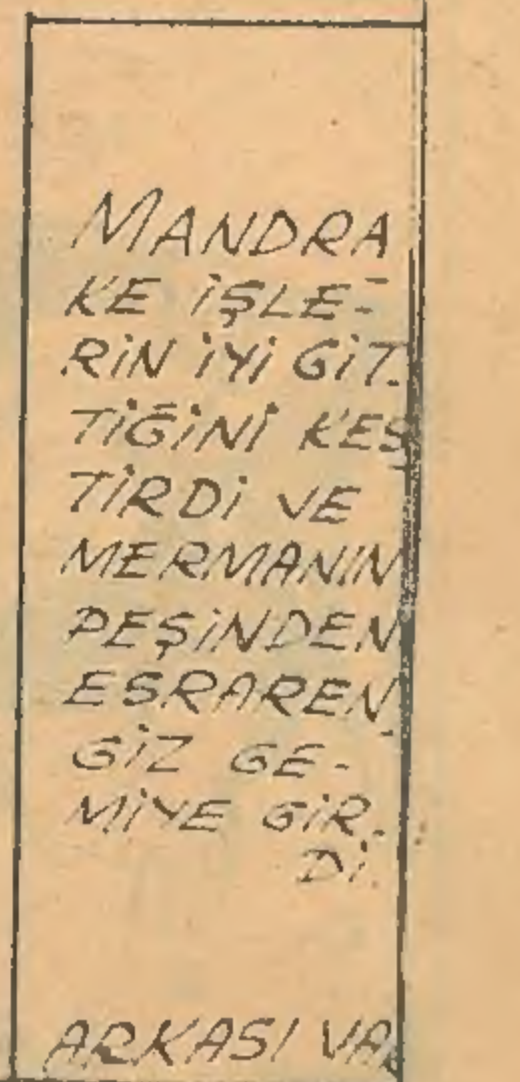
MERMA GE-
LİYOR.

SUYUN DİBİNDE MERMA GÜLÜMSİYEREK MANDRA-
KEYE YAKLAŞTI VE

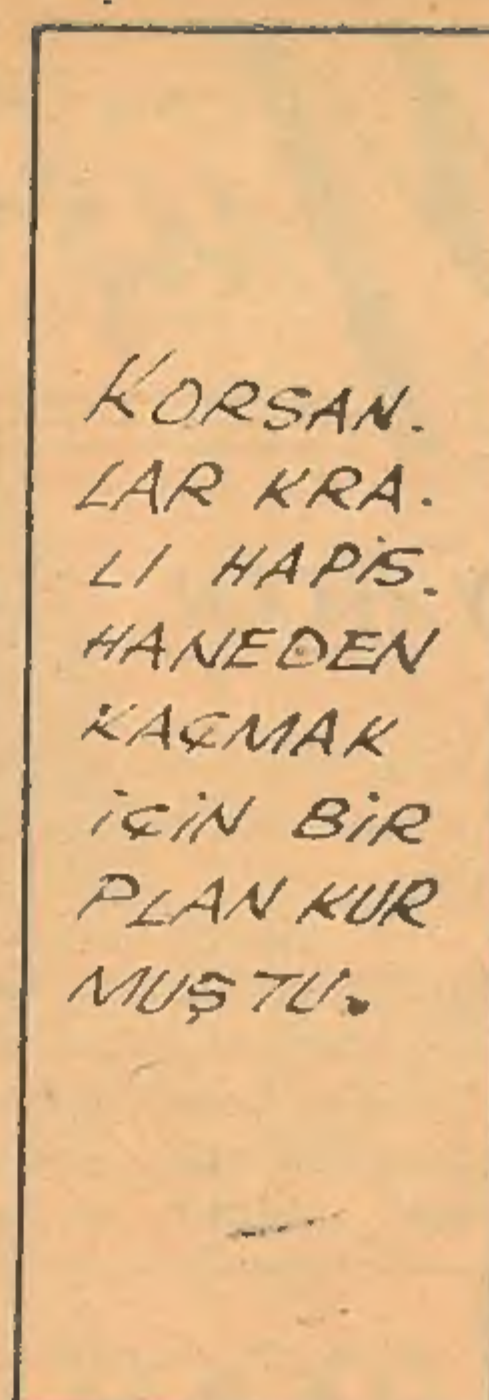

ONU GEMİYE GÖTÜRDÜ

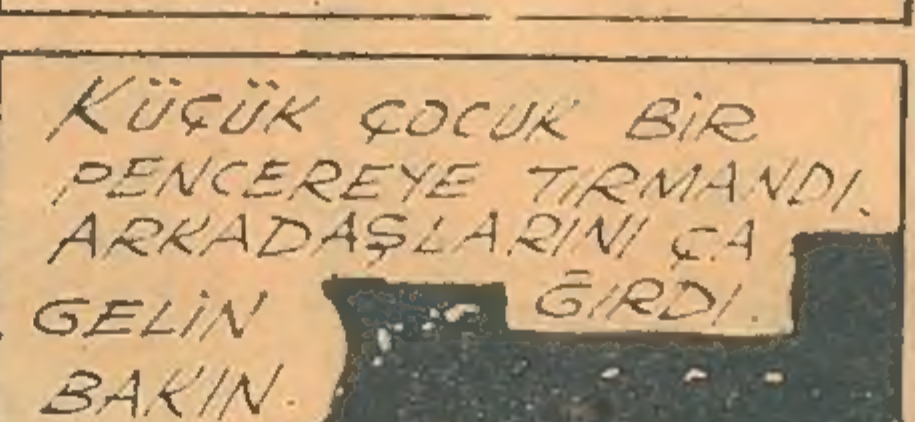

MANDRA-
KE İŞLE-
RİNİYİ GİT-
TİĞİNİ KES-
TİRDİ VE
MERMANIN
PEŞİNDEN
ESRAREN
GİZ GE-
MİNE GİR-
Dİ.

ARKASI VA

GARDİYAN ÇOCUĞUN SAHİDEN HASTALANDI-ĞINI SANDI. KAPİYİ AÇTI. İÇERİ GİRDİ. HA-PİS ÇOCUĞUN SAHİDEN HASTALANIP HASTALAN-MADİĞİNİ MUAYENE EDECEKTİ. FAKAT İÇERİ GİRER GİRMEZ KORKUNUĞ BİR DARBEYLE YERE YIKILDI.

ÖRÜMCEK AĞI

(4 üncü sayfadan devam)

Gözlerinde hiddet parıltıları be-lirmişti. Birdenbire bağırdı:

— Allah şahidim olsun, ki Har-tigan, bu kızın başına bir felâket gelirse elimden çekeceğin var!

İzler Kayboluyor!

Dallas bu sözü söyler söylemez döndü ve koridorda uzaklaşmağa başladı. Koridorun tâ dibinde bulu-nan daireden asansöre gidinceye ka-dar birkaç köşe dönmek zorunday-dılar. İngiliz, tam ikinci köşeyi dön-düğü sırada binbaşı, arkadaşının kolunu tuttu ve hızla kulağına fi-sıldadı:

— Çabuk ol, peşimizden gelen var.

Arkadaşını hızla çekerek ilâve etti:

— Kim geliyor arkamızdan bili-yor musun? Breverin adamlarından biri. Şimdi yanından geçtik herifin. Herhalde asansörü gözetliyen bir arkadaşı da var. Bunlar hep çift çalışırlar.

Asansörün önüne kadar gelmiş-lerdi. Hartigan birdenbire:

— Bartelsin köşkünün yakının-daki otelin adı neydi? diye sordu.

— Altın Gül.

— Köyün adı ne?

— Rodenbah. Hemen hududun öte yanında.

Hartigan arkadaşının elini sıktı.

— Hiç bekleme! dedi. Hemen Patrisyanın otomobiline atla, yola çık ve icap ederse Altın Gül oteline benim için haber bırak.

Sonra, Dallası bırakarak hızla merdivene koştu. Dallas da arkasın-dan seğirtti.

— Nereye gidiyorsun?

— Şu herifi yanlış bir iz üstüne götürüyem de...

Eliyle bir işaret yaptı.

— Tekrar görüşürüz canım...

Dallas seslendi:

— Bekle, yahu!

Halbuki binbaşı çoktan birinci katın hizasına gelmişti. Dallas, Hartiganın kata inerek koridorda kayboluşunu seyretti. Sonra da dü-şünceli bir tavırla asansörün düğ-mesine bastı.

Aşağıya, hole indiği zaman, müt-hiş bir gürültü ile karşılaştı. Bağırış-malar, tabak, çanak şakırtıları bir-birini takip ediyordu. Asansörcü:

— Aman Allah!

Diyerek asansörden dışarıya fırlamıştı. Holde ise korka korka et-rafına bakınan kafalar görünüyordu. Kapıcı, peşinde garsonlar ve o-tel kâtibi olduğu halde koştu. Hep birlikte hole açılan hizmetçiler ka-pısına yöneldiler.

Asansörün yanı başında telefon kabineleri vardı. Bunlardan birinde, elinde ıslak bir şemsiye bulunan bi-risi koşuyordu. Gürültüyü işitince ahizeyi yerine asarak dışarıya çıkan bu adamı gören Dallas, hemen pal-miyelerden birinin arkasına saklan-dı. Bu, Breverin yardımcılarında-n Proysdu. Adam, kalabalığı görünce, peşine takılarak yürüdü. Dallas da meydanın boşaldığını gördükten sonra rahat adımlarla giriş kapısına doğruldu.

Kapının yanında küçük bir kö-ppek, bir halkaya bağlanmış, zıpla-yıp duruyordu. Dallas eğildi. Köpe-ğin boynuna asılı tasmadaki adı o-kuyunca hayvanı çözdü, kucığına aldı ve kapıdan çıkarken söylendi:

— Uslu otur Fil... Merak etme, seninle beraber arar ve onu bulu-ruz.

Dışarısı zifiri karanlıktı ve yağ-mur kovalardan boşanırcasına ya-ğmıyordu. Mis Feynin otomobili de-mincekki yerinde duruyordu. Dal-las, direksiyona geçerek, köpeği de yanına oturttu ve tekrar köpeğe döndü:

— Önümüzde uzun bir yolculuk var, dedi. Gün doğarken Altın Güle varabilirsek şanslıyız demektir.

(Arkası var)

GİZLİ VAZİFE!

NE OLUYOR FRİDA?
BUGÜNLERDE
KAMPTA. BİLMEM.
HEP YENİ
HADİSELER
ÇIKIYOR. AMA BAZI
ŞÜPHELEN-
DİKLERİM VAR.

45

VOLF FRİDA'YLA YAKLAŞIRKEN
FRANZ ELİNDE MAKİNELİ TÜFE-
Ğİ İLE SİRİTARAK ÇIKTI.

TAMAM KOMU-
TANIM... HEPSİ
SİNDİLER..

İSYANI ÇI-
KARAN
KİM?

KATE SEBEP OL-
MUŞ KOMUTANIM...
AKİLSİZCE İŞ
YAPMIŞ.. ALAŞA
ĞI ETMİŞLER
BAŞMISLAR
DAYAĞI

TAM BU SIRADA KATE SAĞ
BAŞ DARMADAĞINIK BİR HAL
DE ALI AL, MORU MOR BA-
RAKADAN ÇIKTI.

BU ARSIZ KA-
RILARA GÖSTE-
RECEĞİM.. BENİ
NE HALE KOYDU
LAR..

VOLF KATE'NİN KOLU-
NA GİRDİ, UZAKLAŞ-
TILAR.

BU İŞİ
DE BA-
ŞARDIK!
ALLAHIMIZIN
SAYESİNDE
DAHA ÇOK
İŞLER BAŞA-
RACAĞIZ.

KATE'DEN AY-
RILDIKTAN
SONRA VOLF'UN
YANINA GİT-
KATE'Yİ KÖTÜ-
LE...

...EVET.. YOKSA
O KIZ BAŞIMI-
ZA CEZA KESİ-
LİR.. HER İŞİ
MİZE ENGEL
OLUR..

DURUMUMUZ
GAYET NAZİK..
İŞİ BİR ÇAKAR.
LARSA MAHVOL-
DUĞUMUZUN
RESMİDİR. HAT-
TA KATE'Yİ KAMP-
TAN KALDIRMALI-
YIZ.

BİZ İYİLİK
YAPMAĞA
ÇALIŞIYO-
RUZ..
ALLAH TAK-
SIRATIMI-
ZI AFFET-
SİN..

BİRAZ SONRA..

FRİDA...
SENİ BÖY-
LE SIK
SİK GÖR-
MEK NE
SAADET..

VOLF.. SANA YİNE
KÖTÜ BİR HAVA-
DİS VERMEKLE
MÜTEESSİRİM..
ESİR KADINLAR
DAN BİRİ KAÇMIŞ..

HAYRET... NE
OLUYORUZ YAHUDİ-
BU İŞLERDE
BENİM ANLIYA-
MADİĞİM BİRŞEY
VAR AMA.. KULÜ-
BESİ KİLİTLİ DEĞİL
MİYDİ?

KİLİTLİYDİ.
ANAHTA-
RI DA
KATEDE
İDİ..

NE DE-
MEK İS-
TİYORSUN
FRİDA?

SADECE
ROZİNİN
KAÇMASINA
KATE'NİN
SEBEP OL-
DUĞUNU...

VOLF'U BİR AN DÜŞÜNCE ALDI
OO... BU SUÇ
AĞIR... KATE'NİN
KURŞUNA DİZİL
MESİNE KADAR
VARABİLİR..

HERHALDE
PARA İÇİN
YAPMIŞTIR.

OLAMAZ!
BUNDA BİR
HATAN VAR
FRİDA...
ESİR KATE
Yİ KANDIRA-
CAK PARAYI
NASIL BULA-
BILIR..

İYİ AMA
ROZİN'İN
YAHUDİ OLDU.
GÜNÜ VE AL-
MANYADA BİR
SÜRÜ ZENGİN
AKRABASININ
BULUNDUĞUNU
UNUTUYORSUN

BU KORKUNC BİR
İHANETTİR.. KATE
BUNUN CEZASINI
ÇEKE-
CEK.

45

VOLF İKİ SUBAY FRANZ VE
MİŞELİNDEN MÜREKKEP BİR
MAHKEME KURULDU. KATE SOR-
GUYA ÇEKİLMEĞE BAŞLADI.

BANA İGNAT ETTİĞİNİZ
BU SUÇLARIN HEPSİ YAN-
LİSTİR.. BEN ESİRLERDEN
NEFRET EDİYORUM.. HİÇ
KURTARIR MIYIM?

FRİDA ANAH-
TARI SANA TES-
LİM ETMİŞ..
ESİRDEN MES-
ULSÜN KATE?
SUĞLUSUN..

ALCAKÇA
BİR İTHAM..
FRİDA YA-
LAN SÖY-
LÜYÖR..

KADIN ESİR-
LERDEN BUNU
BİLENLER VAR
BİR ŞAHİT GE-
TİRİP DİNLEYE-
LİM..

54377
NUMARALI
ESİRİ
BURAYA
GETİRİN..
ARKASI VAR

İKİ AŞK ARASINDA

DANS HOŞUNA GİDERMİ?
YOKSA ŞİK BİR LOKANTAYA
VEYA KARAKTERİSTİK BİR
YEREMİ GİTMEK İSTERSİN?

DOĞRUSU BEN
DANS BİLMEM,
LOKANTADAN
DA HOŞLANMAM

AMA YEMEK YEMEDİK.

ÖYLE AMA ON DAKİKA
İÇİNDE BURADA GÜZEL
BİR YEMEK HAZIRLI-
YABİLİRİZ..

SARABI BİRAZ YAVAS-
LATALIM. EVE SAĞLAM
DÖNMEK NİYETİNDEYİM. BAŞKA
BİR GÜN YİNE BULUŞURUZ.

EVE DÖNMEK-
TEN BAHSETME-
YİN. DAHA ÇOK
ERKEN.

BU ESNA DA TOM İLE MİR-
MA, ÇOK MEŞHUR BİR
YERDE GÜZEL BİR GECE
GEÇİRİYORLAR..

NE İSE, GENE BEN ŞANS-
LIVMIŞIM.

DANS EDELİNMI?

FAKAT SENİN DİŞARI-
YA, HİÇ ÇIKTIĞIN YOK KI-
İRİDE. BU SENİN İÇİN
BİR YENİLİK OLUR.

EVDE KALMAMIZ DA SİZİN
İÇİN BİR YENİLİKTİR.

ALÂ, BRAVO. ÖYLE
İSE BİR EVLENME
ACENTALIĞI AÇINIZ.

BİR TARAF-
TANDA SİZİN-
LE TANİŞMA-
MA VESİLE
OLDU. AF-
FEDİN, MAK-
SADIM EV-
LENELİM
DEMEK
DEĞİLDİ.

MIRMA BABASI İLE İRİDEYİNE-
DEN YALNIZ BIRAKMAGA KARAR VER-
DİĞİNİ ANLATMAYI MÜNASİP GÖRÜR.